

7.9.2015

Kesäkuun alussa kilpailtiin neljännet World Sport Games –kilpailut eli Kansainvälisen Työväen Urheiluliiton CSIT:n mestaruuskisat Italian Lignanossa. Mukaan Suomen joukkueeseen oli kutsuttu Salon Vilppaasta kaksi yleisurheilijaa, Miia Kurppa ja Petteri Laitinen. Tämä on Petterin matkakertomus.

Kello oli puoli kaksi aamuyöllä, kun lähdin kotoa kävelemään kohti Turun Uudenmaantullia hypätäkseni kahdelta lähtevään lentokenttäbussiin. Laukkuun oli pakattu kolmet piikkarit, parit lenkkarit ja kaikki muu viikon urheilureissulla ehkä tarvittava – aina jääpusseista ja särkylääkkeestä pieneen Suomi-krääsään, jota voi vaihtaa muun maanlaisten kanssa.

Uudenmaantulli kahden aikaan aamuyöstä.

Bussiin tuli mukava määrä muitakin varsinais-suomalaisia urheilijoita. Helsinki-Vantaalle päästyämme meitä oli jo ennen aamuyöitä vastassa TUL:n joukkuejohto, mm. Kempaksen Antti ja Ailannon Pirjo. Laukkuun tuli vielä TUL:n joukkuepaita ja suikka, sekä täytettäväksi anti-doping lomake. Mieleen muistui kahden vuoden takaiset kisat Bulgariassa, jolloin Seppälän Otto otettiin hyvin sujuneiden pika-aitojen jälkeen dopingtestiin juuri ennen pikaviestin alkua. Kaikki muuten hyvin, mutta Otoltapa ei tainnut ”herua”, koska pikaviestiviivästyä yli tunnin joukkueiden odotellessa Suomen aloitusosuuden juoksijaa.

Lento Helsingistä Müncheniin meni torkkuessa, ennen koneen vaihtoa ehdimme syödä aamupalan. (Taisin juoda myös elämäni toistaiseksi kalleimman kahvin, sillä kupillisella mokkaa oli hintaa hulppeat 4,20 euroa.) Matka jatkui Münchenistä Triesteen, koneen rullatessa kohti kiitorataa huomasimme, että Barack Obaman Air Force One oli parkissa kentällä. Myöhemmin kuulimme, että Angela-täti oli kutsunut G20-maiden johtajat Müncheniin kahville. Se selitti siis lukuisat poliisit lentoasemalla sekä eri maiden lipuilla varustetut jumbojetit.

Air force one.

Alppien ylitys sujui leppoisasti, maisemat alas Po-joen laaksoon olivat kauniit ja vehreät. Meillä oli tuuria lentojen suhteen, toisin kuin joidenkin toisten lajien joukkuelaisilla, kuten uimareilla, joiden lentoja oli peruttu. He matkustivat ristiin rastiin Eurooppaa päästäkseen perille Lignanoon vasta myöhään illan suussa.

Ei meidän yleisurheilijoidenkaan matka mutkitta sujunut, sillä lentokentältä kisakylään varattu bussi hajosi kesken matkan. Ensin pidimme kolmen vartin tauon bensa-asemalla, ja lopullinen hajoaminen ja vaihto tapahtui 10 kilometriä myöhemmin. Uuden bussin odottelu 35 asteen lämmössä aikainen aamu takana oli kasvattava kokemus.

Jokin linja-autossa ei toiminut niin kuin piti.

Vielä kasvattavampaa oli odottelu kisakylässä, kun hotellimajoitusten arpomisessa meni italialaiseen tyyliin viitisen tuntia. Loppu hyvin, kaikki hyvin ja saimme huoneemme ennen illan hämärtymistä. Siitä suurkiitos Kempaksen Antille, jonka sitkeyttä ei voinut kuin ihailia.

Huoneiden odottelua kisakylässä. Kuvassa etualalla Ailannon Pirjo, joka teki huippuptyön yleisurheilujoukkueen johtajana!

Yllätyksenä tuli, että suuri osa suomalaisurheilijoista, yleisurheilijat mukaan lukien, oli majoitettu kisakylän yhteen päähän ja joukkueen johto toiseen päähän. Kisakylä sijaitsi aivan meren rannalla ja oli hieno. Alue oli yllättävän laaja – päästä päähän noin kaksi kilometriä, ja alueelle mahtuivat käytännössä katsoen kaikki muut lajit (uinti, lentopallo, koripallo, jalkapallo, paini, pöytätennis jne) paitsi yleisurheilu – stadion oli noin viiden kilometrin päässä kylästä.

Avajaisiin oli panostettu ja ne olivat kertakaikkisen upeat. Yleisurheilustadion tuli samalla nähdä – olosuhteet vaikuttivat lupaavilta. Mondopinta oli uusi ja erittäin nopean oloinen. Niinistön A-P:n kanssa juhlista poistuessamme ehdimme melkein ottaa selfien Italian maavoimien, merivoimien ja ilmavoimien komentajien kanssa. Kilpailujen järjestelytoimikunnan johtaja Bruno Molea on paitsi Italian parlamentin jäsen, myös entinen upseeri ja ilmeisesti saanut kenraalit kisojen suojelijoiksi. Herrojen läsnäolo avajaisissa saattoi selittää aikaisemmin päivällä tapahtuneen hävittäjien ylilennon taitolentomuodostelmassa. Siinä jäi Turku Air Showkin kakkoseksi.

Italian ilmavoimien tervehdys.

Avajaiset ovat tyypillisesti tapahtuma, josta saa parhaiten irti kiertämällä rennosti muiden maiden joukkueita ja ottamalla valokuvia ja kyselemällä muiden lajeja.

Avajaisissa on paljon odottelua, joten jutustelu ja fiilistely voittaa jäykän ja hiljaisen paikoillaan seisoskelun.

Yritykset vaihtaa olkihattu meksikolaisten päähineisiin eivät ymmärrettävästä syystä onnistuneet.

Maanantain avajaisten jälkeen oli pari päivää aikaa verrytellä ja palautua matkustamisesta. Kävimme myös tsemppaamassa muiden lajien suomalaisurheilijoita. Paikalle oli myös tuotu useampi kymmenen kiropraktikkoa, joiden hoidot olivat ilmaisia! Itse ehdin viikon aikana käydä viisi kertaa huollettavana. Liikkumisvälineenä lyömättömäksi osoittautui keskustasta loppuviikoksi vuokrattu polkupyörä, jolla matkat taittuivat jumittamatta jalkoja ja ilman riippuvuutta italialaisille tyypillisestä ah niin suurpiirteisestä kuljetusten aikataulutuksesta. Lähikaupasta hankittu olkihattu puolestaan piti huolta, että auringonpistos pysyi loitolla.

Polkupyörä osoittautui hyväksi kulkuvälineeksi Lignanossa pitkien etäisyyksien takia. Taustalla TUL:n painijoukkue harjoittelemassa meressä.

Stadionin alue oli hyvin huollettu. Kuumuus oli kuivattanut hiekkakasan, joten sinne piti kantaa ämpärikaupalla vettä ennen kilpailujen alkua.

Yleisurheilukisat käytiin keskiviikkona ja torstaina kuumassa noin 35 asteen lämpötilassa. Minun lajeinani oli kiekko ja korkeus ensimmäisenä päivänä, pituus ja pikaviestit toisena päivänä.

Omalta osalta odotus oli, että heittäisin kiekkoa piirun verran yli 30 metriä. Oliko rinki liian liukas, vai mitä tapahtui, mutta tulos oli kolmen kierroksen jälkeen kovin vaatimaton 25,72 ja sijoitus viimeistä edellinen eli yhdestoista.

Korkeushypyssä en ollutkaan kilpaillut kuudennen luokan jälkeen. Muutaman hyvän harjoituksen olin toki saanut alle, ja tarkoitus oli lähteä parantamaan harjoituksissa hypätystä 165:stä. Yritys oli kova, mutta tekniikka haparoiva, ja niin olikin tyytyminen tulokseen 165. Sillä irtosi kuudes sija. Kilpailijoita oli kaiken kaikkiaan vain seitsemän, ja pronssimitali irtosi muuten tuloksella 181. Ehkä tässä olisi sauma kahden vuoden päästä pidettävissä Riikan kisoissa jollekin nuoremmalle Vilpaslaiselle hyppääjälle korjata mitalisatoa?

Ensimmäisenä päivän Kurpan Miia piipahti suoraan moniotteluiden maaottelusta Tartosta pokkaamassa naisten keihään kultamitalin ja kuulantyönnön pronssin jatkaakseen eteenpäin heti seuraavana päivänä. Hienoa, että tällainen järjestely oli saatu aikaan, Miian skarppi tsemppi teki hyvää koko kuumuudessa nuutuneelle joukkueelle!

Miia Kurppa voitti keihään tuloksella 31,26.

Vaikka korkeustulos oli vaatimaton, tuntui, että juoksu kulki ja jaloissa oli mukava terävyys. Kuuden ja puolen metrin pituustulos vaikutti täysin realistiselta. Jostain oli hyppyyn kuitenkin livahtanut tekniikkavirhe – takanoja ponnistuksessa tappoi hyvän juoksuvauhdin lankulla ja kaikki hyvät tipahtivat samaan kuoppaan. Kaikki hyvät mitattiin – lyhin vastatuuleen hypäty 610 ja pisin 627. Viimeisen kahden kierroksen hyvät olisivat saattaneet olla pidempiä, mutta ensimmäistä kertaa elämässäni katsomon varjon lankeaminen pituushyppyradalle teki lennosta ja alastulosta sokeaa. Toisaalta kukaan muukaan ei parantanut viimeisellä kierroksella. Tuloksella 627 tuli seitsemäs sija 12 kilpailijan joukossa. Pronssi meni Iraniin tuloksella 696 ja kulta Itävaltaan tuloksella 715.

Takakeno lankulla vei pituuden hyppyistä.

Pikaviestissä joukkueessamme juoksivat aloittajana aiturina Otto Seppälä, takasuoran tuulispäänä Matti Aaltonen, minä kaarteessa ja ankkurina kova kakkosen juoksija Eerikki Pekkola. Sekä Otolla että Matilla oli ”paikat paketissa” – Otto ei ollut pystynyt juoksemaan pika-aitoja akillesongelmien vuoksi, ja Matilla oli takareisien kanssa isoja ongelmia. Kapula tuli kuitenkin hienosti tiukassa kisassa maaliin alle 44 sekunnin, vaikka Otto ja Matti sanojensa mukaan joutuivat löysäilemään varoessaan rikkomasta paikkojaan. Kaarreosuudella en voinut kuin ihmeellä sisäpuolen radoilla juosseiden venäläisen, iranilaisen ja itävaltalaisen juoksijan pyyhkimistä ohi. Eerikki nosti kuitenkin ankkuriosuudella joukkueemme hienosti kolmanneksi ohi Itävallan. Loppuaika 43,97, toiseksi tullut Iranin joukkue sai ajan 43,55 ja voittajajoukkue Venäjä ajan 43,43.

Palkintojen jaossa sain herkullisen oppitunnin Lähi-Idän kulttuuriin, kun kiitin iranilaisia kavereita sanalla ”Shukran”. Iranissa puhutaan persiaa, ei arabia. Ja kiitos on siis persiaksi ”xeyli mamnun”, tai ainakin jotain sinne päin. En välittänyt kertoa Iranin kavereille suomalaisesta ”metrin mukavuusvälistä” keskusteltaessa. Sen sisällä nimittäin oli koko heidän joukkue. Joka tapauksessa, iranilaiset olivat todella panostaneet näihin kisoihin. Heillä oli kovatasoinen joukkue kisoissa, ja huomioonotettavaa oli myös heidän naisurheilijoidensa lukumäärä ja taso.

Miesten 4x 100m palkintojen jako. TUL:n joukkue sijoittui kolmanneksi

Loppuseremoniat koostuivat muistopalkinnon jakamisesta jokaisen maan joukkueen edustajalle. Sain kunnian olla TUL:n palkinnon vastaanottaja. Palkinnon jakoi CSIT:n puheenjohtaja Harald Bauer yhdessä järjestelyistä vastanneen Bruno Molean kanssa.

WSG2015 loppusermonioiden palkintojenjako. Vasemmalla Bruno Molea, Petteri Laitinen ja Harald Bauer lavalla.

Olin otettu kunniatehtävästä, tämä olikin varmasti viimeinen kertani urheilijana näissä kisoissa. Viiden kisamatkan varrelta (ensimmäinen vuonna 1999 Genevessä!) on jäänyt paljon hyviä ystäviä, muistoja ja kokemuksia – tuloksista ehkä makeimpana vuoden 2002 CSIT mestaruuskisojen pituushypyn voitto hiukan alle 720 tuloksella. Kaikki matkat ovat olleet huikaita kokemuksia, ja joukkuehenki on ollut todella upea. Toivottavasti kahden vuoden päästä näemme monta Vilpaslaista Riikassa kisaamassa. Suosittelen!

Päätösjuhlat huipentuivat spehtaakkelimaiseen valoshowhun.